

Prolog

London, 1813.

Pokrovitelj mlade dame na dvoru mora biti osoba bez zamjerke. U slučaju da njezina obitelj nije besprijekorna, trebali bi biti mudri i ne pojavljivati se na društvenim događajima.

– Gospođica Cicely Tremaine,
Savršena pratilja, Vodič za guvernante,
družice i skrbnike mladih dama

S OVOG MJESTA nije vidio baš ništa.

Marcus North, šesti vikont Draker podigao se s mramorne klupe i prešao preko terase kako bi kroz staklena vrata provirio u plesnu dvoranu. To je već bolje. Šteta što ne može ovdje stajati. Netko bi ga mogao vidjeti. Ne bi bilo dobro da ga ulove kako se šulja unakolo poput nekog francuskog špijuna.

„Što to radiš, zaboga?” začuo se glas iza njega. Marcus se okrene i ugleda svog brata kako se približava stubama iz vrta njegove nove gradske rezidencije. Toliko o tome da ga neće uloviti.

Alexander Black, grof od Iversleyja ušeta na terasu. „Mislio sam da si još prije nekoliko sati otišao doma u Castlemaine.”

„Jesam.” Marcus se vrati do mramorne klupice i podigne čašu Madeire koju je tamo ostavio. „No, na pola puta prema Hertfordshireu, odlučio sam se vratiti.”

„Zašto?”

Otpio je gutljaj vina. „Da budem siguran da sve ide kako treba.”

„A što ako ne ide? Što ćeš napraviti, uletjeti unutra i riješiti problem?”

„Vrlo smiješno.” Marcus se zapilji kroz vrata u Iversleyjevu plesnu dvoranu. Gosti su počeli ulaziti, a u sredini se nalazila Marcu-sova polusestra.

Zastao mu je dah. Sve što je mogao vidjeti od svoje drage Louise bila je njezina glava. Kose podignute u punđu, ukrašene velikim nojevim perom, izgledala je predivno. I previše odraslo, dovraga. Onako smeđooka i crnokosa, bila je slika i prilika svoje pokojne majke, što ne može biti dobro.

Marcus ispije čašu do kraja. Što zapravo Iversley i njegova žena Katherine znaju o predstavljanju mladih dama društvu? Pogotovo kad je brat te dame izopćenik kojeg se spominje jedino u zlobnim tračevima. Ponovno se zagledao kroz vrata. „Kako je prošlo predstavljanje Louise na dvoru?”

„Bilo je jako dobro. Nije se spotaknula preko onog sumanuto dugog šlepa koji djevojke trebaju nositi, a Katherine kaže da se sve djevojke baš toga užasavaju.”

Kad se gomila dovoljno razdvojila, tako da je vidio Louisin nisko rezani korzet, Marcus je prokleo dan kad je dopustio da ona dođe u grad. Više je nalikovala udanoj ženi od dvadeset i pet godina nego djevojci od devetnaest. „Mrzim tu haljinu. Previše otkriva.”

„Eh, što možeš kad vole da djevojke nose haljine otvorene do pupka”, začuo se poznati glas iza Iversleyja. „Louisa zapravo izgleda prilično čedno.”

„Što ti radiš ovdje, dovraga?” upita Marcus svog drugog polubrata, Gavina Byrnea koji im je prišao držeći čašu šampanjca. „Ona je moja sestra, a ne tvoja.”

Byrne slegne ramenima. „Louisin debi dio je našeg sporazuma kojeg smo utanačili onoga dana kad smo osnovali Kraljevsko bratstvo kopiladi. Najmanje što mogu učiniti jest pojaviti se na njezi-

nom balu.” Byrne prezrivo pogleda Marcusa. „Kad već njezin pravi brat neće.”

„Znaš jako dobro da ne mogu – sve bih pokvario.”

„Onda se, zaboga, nemoj šuljati ovuda poput nekog razbojnika. Ako nećeš ući unutra, magare posesivno, idi kući i prepusti stvari Iversleyju i meni.”

Marcus frkne nosom. „Iversleyu mogu vjerovati, ali tebi...”

„Dobro, gospodo, smirite se”, umiješa se Iversley, „ove smo večeri svi malo nervozni. No najgore je prošlo, pa se ne trebamo više brinuti.”

Kao da on ima pojma. Kad imaš sestru, imaš više briga. Marcus baci pogled kroz staklo i naroguši se kad ugleda Louisu kako se stidljivo smije nekom zgodnom vragu s kojim su je upoznawali. „Tko je onaj gad?”

„Opusti se”, reče Iversley. „On je uistinu ugledan i kažu da je dobra lovina. Simon Tremaine, vojvoda od Fox-nečega.”

„Foxmoora?” zareži Marcus. „Katherine je pozvala jednog vojvodu na ovo?”

„Zašto ne? Mlad je, bogat, nije oženjen...”

„On je Prinnyjev¹ intimni prijatelj, kao prvo.” doda Byrne. Prišao je Marcusu i stao kraj njega.

„Vrlo zanimljivo.”

Iversley zbnunjeno zatrepće. „Žao mi je, nismo znali. Ne obraćamo pažnju na tračeve.”

Byrne znakovito pogleda Marcusa. „Previše su zauzeti radeći... hm... druge stvari.”

„Eh, u zadnje vrijeme nema baš previše toga”, zagunđa Iversley. „Katherine je rodila prije samo dva mjeseca, sjećaš se?”

„Ah, život oženjenog čovjeka”, prokomentira Byrne samodopadno. „Ja više volim samački život, slažeš li se, Drakeru?”

1) *Prinny* je bio nadimak princa Georgea koji je vladao kao princ regent (namjesnik) od 1811. godine, tijekom duševne bolesti svoga oca. Nakon očeve smrti, 1820. preuzima prijestolje i kao kralj George IV. vlada deset godina do svoje smrti. (*op. ur.*)

„Vraški imaš pravo.” No Marcus je zapravo bio zavidan Iversleyu na voljenoj ženi i maloj kćeri. Dao bi sve svoje bogatstvo za samo djelić toga.

Ali, nikada neće to učiniti. Morao je to prihvatiti. Marcus zaškilji ugledavši kako Foxmoor vodi Louisu na plesni podij. „Je li Prinny danas bio na dvoru?”

Iversley zgađeno zastenje. „Čuo sam da jest. No nisam osobno vidio našeg vražjeg oca.”

„Ti ga zapravo nikad nisi upoznao?” upita Byrne Iversleyja.

„Nisam. A to ionako ne bi bilo važno. On ni ne zna da sam njegovu kopile. A ti?”

„Vidio sam ga jednom u kazalištu kad sam bio mali. Majka mi ga je pokazala iza pozornice.” Byrne se naroguši. „Nikad ga nije prestala nagovarati da me prizna, makar i privatno. Naravno, Prinny bi prije umro nego što bi priznao da ima dijete s običnom irskom glumicom. Što bi njegovi vražji prijatelji rekli na to?” Byrne pogleda Marcusa. „On priznaje samo one kao što je Marcus, koje su rodile ‘ugledne’ žene plemića.”

„Vjeruj mi, Byrne”, promumlja Marcus, „Prinny je uistinu posljednje što ti treba u životu. Što misliš zašto sam sve ove godine čuvao Louisu od njega?”

Iversley zbunjeno zatrepće. „Louisa je također Prinnyjeva? Rekao si da si to samo ti, no ako imamo polusestru...”

Marcus se naroguši. „Samo sam ja. Louisa je rođena u godini kad se Prinny vjenčao, kad su se on i moja majka razišli. No iako je djevojka definitivno vikontova kći, Prinny se naglo zainteresirao za nju. Stari vrug je poslao glasnika prije mjesec dana zahtijevajući sastanak ‘o Louisinoj budućnosti’. Izbacio sam ga iz dvorca bez odgovora.”

Byrne ga pogleda ispod oka. „Možda Prinny zna nešto što mi ne znamo – on nikad ne priznaje djecu ako baš ne mora.”

„Ona nije njegova”, zareži Marcus. „Jedina godina u kojoj je izbjegavao naše imanje jest godina njezina rođenja. Uz to, da je

vjerovao da je njegova, davno bi osporio moje skrbništvo, kao što je prije nekoliko godina učinio s onom djevojkom Minney. Vikont je vjerovao da je Louisa njegova prava kći, tako je prihvaća i društvo, i bolje ti je da te ne čujem kako tvrdiš nešto drugo.”

„Ali ona zasigurno zna da si ti Prinnyjev sin...”

„Ako i zna, nikad to ne spominje. Nemoj joj postavljati bolna pitanja o njezinom rodu kad nema potrebe za tim, i drži svoja pogana usta zatvorenim, čuješ li?”

„Dobro”, promulja Byrne. „Uistinu ne znam zašto si toliko osjetljiv. Činjenica da je Prinnyjeva nepriznata kći nikako joj ne može škoditi. Svi koje je privatno priznao uspjeli su u životu zbog te veze. Dovraga, i ti si od njega mogao imati koristi da ga nisi zajedno s majkom javno izbacio iz Castlemainea.”

Taj ga je potez učinio crnom ovcom u društvu, no osveta njegove majke, laži koje je poslije govorila svojim prijateljima, pokopale su ga zauvijek. Devet godina kasnije i dalje plaća zbog tog čina, samo zbog tog prokletog razvratnog princa.

„Zaslужio je to što sam napravio.” Stari je bijes zakuhao u Drakeru. „Kao i moja majka. Ležali su jedno drugom u zagrljaju ni tjedan dana nakon očeve smrti.”

„Pa što?” Byrne ispije čašu do kraja. „Vikont se nikad nije bunio. Zašto bi ti? On je bio mrtav, zaboga, a nije ti ni bio otac.”

„Ponašao se kao da jest. I zaslužio je barem malo njihova poštovanja zbog toga što se svih tih godina ponašao prema meni kao prema svom sinu.”

Byrne prezrivo frkne nosom. „Dopustio je da ga žena učini rognjom...”

„Pravi se javio”, odbrusi mu Marcus. „Da nema takvih muževa, ti ne bi imao s kim spavati.”

Byrneove plave oči postanu ledene. „Slušaj, ti jedno umišljeno, pompozno...”

„Dosta je bilo, obojica.” Iversley je gledao kroz prozor. „Sad je Louisa najbitnija. Treba li držati Foxmoora podalje od nje?”

Marcus ispije gutljaj vina. „Svakako. Ne može biti slučajnost da se Prinnyjev najambiciozniji prijatelj mota oko Louise.”

„Nema problema, nakon ove večeri nećemo ga više pozivati na događanja.”

„Ne možeš ga spriječiti – a ni Prinnyja, kad smo već kod toga – da joj prilazi na drugim zbivanjima.” Marcus se odsutno zapilji u dno svoje prazne čaše.

„O da, mogu.” reče Iversley. „Nikoga tko joj može nauditi neću pustiti blizu nje. Katherine i ja zavoljeli smo Louisu proteklih mjeseci koje je provela kod nas pripremajući se za svoj debi. Ne bismo željeli da bude uvučena u Prinnyjeve spletke.”

„Obojica vjerojatno strepite bez ikakvog razloga.” Byrne otpije malo vina iz čaše. „Samo zato što Foxmoor pleše s njom, ne znači da ga je Prinny nagovorio na to. Mora se primijetiti da je Louisa jako lijepa.”

„Istina. No, to me čini vrlo nervoznim.” Po prvi put u mnogo godina Marcus je poželio da može doći u društvo i ne potaknuti pritom zlobne komentare i privlačiti poglede pune mržnje. Želio je da može obrijati bradu koja je skrivala grozan ožiljak bez straha da će potaknuti još više ružnih glasina. Nije ga bilo briga što misle ili govore o njemu, ali o Louisi...

Nikako nije smio svojim pojavljivanjem pokvariti njezin društveni debi.

Nije mogao ni zahtijevati da ostane s njim u izgnanstvu u Castlemaineu, koliko god to zapravo želio. Louisa je zaslužila bolji život. A to se može ostvariti jedino ako on bude imao povjerenja u Iversleyja i Katherine da će je čuvati sljedećih nekoliko tjedana koliko će živjeti u njihovom domu, posjećujući zabave, balove i sjedeljke.

Ponovno pogleda kroz staklo. „Vjerujem da ti i Katherine znate koliko cijenim to što radite za nju.”

„To je najmanje što možemo učiniti nakon svega što si ti učinio za nas”, odgovori Iversley glasom punim emocija.

„To nije ništa”, promumlja Marcus, nenaviknut na zahvale. Nenaviknut na prijatelje – braću – koja bi mu mogla bit zahvalna na nečemu.

Neugodna se tišina nastavila sve dok se Iversley nije nakašljao. „Trebao bih se vratiti svojim gostima. Vas dvojica ćete tu stajati cijelu noć?”

„Da, kako bi Draker mogao negodovati svaki put kad Louisa pleše s nekim tko mu se ne sviđa?” uzvratilo je Byrne. „Nema šanse, idemo u Blue Swan.”

Marcus mrko pogleda Byrnea. „Nema šanse da sjedim u tvojoj sumnjivoj kockarnici dok gomila pokvarenjaka raspravlja o mojoj bradi, povijesti i...”

„Očito nikad nisi bio u Byrneovoj kockarnici ako je smatraš sumnjivom”, primijeti Iversley. „Siguran sam da ima privatne prostorije.”

„Da ne spominjem najbolji francuski konjak koji šverceri mogu pribaviti”, doda Byrne. „Hajde, ti veliko gundalo. Ovaj će prokleti bal trajati još satima, a dobro znaš da ne želiš ostati tu, viriti iz mraka i truditi se da ne pobjesniš dok bal ne završi.”

Ma koliko mu je bilo teško to priznati, Byrne je imao pravo. „Mogao bih otići doma.” Ipak, nije bio raspoložen za povratak u Castlemaine i pustoš koja je ostala nakon što ga je Louisa napustila. „Uistinu imaš privatne prostorije?”

„Naravno.” Vragolast osmijeh ukrasi Byrneovo lice. „A ako želiš, mogu nam nabaviti i žensko društvo. Ja ću i platiti za obojicu.”

Marcus je bio u bolnom iskušenju. Iako nije nikada imao ljubavnicu i rijetko je koristio usluge prostitutki, noćas nije bilo vrijeme za moralno ponašanje. A Castlemaine bi mogao djelovati manje prazno ako se vrati doma danju.

„Hajde, Drakeru, idi s njim”, podbadao je Iversley. „Braća se moraju držati zajedno kad mogu.”

Braća. Bol u Marcusovim prsima lagano popusti. „Dobro, idemo.”

„Odlično.” Byrne uzme bocu Madeire i napuni Marcusovu čašu, zatim doda bocu Iversleyju i podigne čašu za zdravicu. „U čast Kraljevskog bratstva kopiladi.”

Oni također nazdrave, a Iversley otpije ravno iz boce. Marcus ponovno podigne svoju čašu. „I u čast našeg kraljevskog oca. Neka gori u paklu.”